

Arrest

nr. 89 476 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat B. DHONDT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine. U werd geboren op (...) 1989 in Pinsk (Belarus), waar u ook was geregistreerd.

In de zomer van 2004 kwam u voor het eerst samen met uw moeder naar België om C.B.(...), de achtertante van uw moeder, te bezoeken. Tijdens dit verblijf van een maand maakte u kennis met de Belgische onderdaan Y.V.(...), de kleindochter van C.(...). Hierop keerde u terug naar Belarus.

In februari 2009 werd u ontslagen van de landbouwacademie van Gorki (Belarus) omdat u het reglement van het studentenhuus had overtreden. Hierdoor verviel het uitstel dat u als student had gekregen voor de dienstplicht. In maart 2009 begon u echter aan een andere studie aan een hogeschool in Minsk. Een tijd later kreeg u een eerste convocatie voor een medische keuring in het kader van uw dienstplicht. Bij uw controle in het ziekenhuis in maart of april 2009 kreeg u uitstel van de dienstplicht wegens uw gezondheidstoestand. In totaal werd u vier keer medisch gekeurd, zowel op het militair commissariaat als in het ziekenhuis. U werd telkens tijdelijk afgekeurd wegens uw gezondheidstoestand, waarna later nieuwe convocaties volgden.

In augustus 2010 kwam Y.(...) samen met C.(...) in Belarus voor twee weken op bezoek bij u en uw gezin. In deze zomer begon u een relatie met Y.(...). Uiteindelijk verliet u Belarus op 11 januari 2011. U vloog vanuit Minsk via Praag naar Brussel, waar u dezelfde avond aankwam. U kwam naar België om uw toenmalige vriendin Y.(...) te vervoegen. Jullie hadden plannen om in de zomer van 2011 te trouwen.

Op een bepaald moment kwam de wijkagent langs bij u thuis in Belarus en vroeg naar u. Iets voor april 2011 ging uw vader naar het militair commissariaat. Hij kreeg er een convocatie, volgens dewelke u zich op 18 april 2011 voor een medisch onderzoek moest aanmelden bij het militair commissariaat in Pinsk. In mei 2011 kwam de wijkagent nog eens terug naar jullie huis. Uw vader vertelde de wijkagent dat u in België verbleef.

Op 9 mei 2011 eindigde uw relatie met Y.(...). Hierna leefde u een tijd op straat en bij C.(...). Daarna trok u in bij een vriend, T.(...). Op 14 februari 2012 oftewel zo een jaar na uw laatste aankomst in België diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een brief van uw advocaat, uw paspoort en een kopie van een convocatie. Op 30 maart 2012 diende u bijkomend een vliegticket, het origineel van de reeds ingediende convocatie, een medisch attest, een overeenkomst en drie besluiten en een bericht in verband met uw studies in.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten om uw toenmalige vriendin, Y.V.(...), in Antwerpen te vervoegen (CGVS, p. 3). In geval van terugkeer naar uw land van herkomst vreest u problemen met de militaire autoriteiten omdat u niet bent ingegaan op een oproeping om medisch gekeurd te worden voor uw legerdienst. U vreest bij uw terugkeer te worden aangehouden (CGVS, p. 15). U stelde dat de kans groot is dat u een grote boete of een gevangenisstraf zal krijgen omdat u zich niet meldde bij het militaire commissariaat (CGVS, p. 5).

Allereerst is het loutere feit dat u zich niet ging aanmelden om medisch gekeurd te worden met het oog op het eventueel vervullen van uw dienstplicht, en daardoor vervolging vreest, onvoldoende om in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. Hiervoor verwijst het Commissariaat-Generaal naar het "Handbook on procedures and criteria for determining refugee status" (1979) van het "Office of the United Nations High Commissioner for Refugees" (UNHCR). In paragraaf 167 van het "Handbook" merkt het UNHCR op dat in landen waar militaire dienstplicht bestaat (zoals Belarus), het niet vervullen ervan veelal strafbaar is gesteld bij wet. Bovendien wordt desertie, ongeacht of de militaire dienst verplicht is of niet, onveranderlijk beschouwd als een misdrijf. De bestraffing ervan varieert van land tot land en wordt in principe niet aanzien als vervolging (Paragraaf 167 Handbook). Vrees voor vervolging en bestraffing wegens desertie of dienstweigering louter op zich wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie. Paragraaf 168 van het 'Handbook' stipuleert dat een persoon duidelijk niet onder de toepassing van de Conventie van Genève valt wanneer zijn desertie en dienstweigering louter en alleen werd ingegeven door zijn afkeer voor zijn militaire dienst of zijn vrees voor de strijd. Uit paragraaf 168 kan worden afgeleid dat u, die louter omwille van de wens te willen ontsnappen aan uw dienstplicht of een deelname aan een militaire actie, kan worden tegengeworpen dat dienstdoen in het leger een plicht is voor alle onderdanen en dat u derhalve, enkel om die reden niet als vluchteling kan worden erkend.

Anderzijds stelt het "Handbook" dat desertie of dienstweigering een persoon niet uitsluit ook een vluchteling conform de Conventie van Genève te zijn. Paragraaf 168 verduidelijkt verder dat een dergelijk persoon wel vluchteling kan zijn, indien zijn desertie of dienstweigering gepaard gaat met andere geldige redenen om zijn land te verlaten of ervan verwijderd te blijven of indien hij een gegronde

vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Een dergelijke gegronde vrees voor vervolging is in uw geval echter niet aanwezig. U stelde immers dat u geen legerdienst wou doen omdat u de omstandigheden bij het leger niet goed vindt. U zou immers één of anderhalf jaar in het leger moeten dienen, maar bij uw terugkomst zou u geen privileges krijgen, waardoor de jaren in het leger verloren jaren zijn (CGVS, p. 8-9).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u pas op 14 februari 2012 oftewel meer dan een jaar na uw laatste aankomst in België een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde voor het laatst opgeroepen te zijn geweest bij het militair commissariaat om er medisch te worden gekeurd op 18 april 2011 (CGVS, p. 6-7). U stelde dat er voorheen ook een convocatie toekwam. U meldde zich toen ook niet aan, maar uw vader ging in uw plaats naar het militair commissariaat (CGVS, p. 6). U wist niet zeker of uw vader er toen al vertelde dat u in België was. Hoewel u nog telefonisch contact heeft met uw ouders in Belarus (CGVS, p. 3), kon u zich merkwaardig genoeg niet herinneren wat uw vader precies ging doen op het militair commissariaat (CGVS, p. 14). U dacht niet dat er in Belarus een beslissing werd genomen over uw dienstplicht (CGVS, p. 14). U vervolgde dat de wijkagent na april of mei 2011 niet meer langs kwam bij uw ouders omdat uw vader hem had verteld dat u in België verbleef (CGVS, p. 15). Dit was het laatste contact dat uw familieleden hadden met de Belarussische autoriteiten in verband met uw dienstplicht (CGVS, p. 7 en 13). Op 9 mei 2011 eindigde uw relatie met Y.(...) (CGVS, p. 5). U keerde hierop niet terug naar Belarus omdat u hoopte dat het nog goed zou komen met haar. Bovendien wilde u graag in België blijven (CGVS, p. 13). Het feit dat u sinds mei 2011, toen u voor het laatst iets hoorde van de Belarussische autoriteiten in verband met uw legerdienst, nog zo een negen maanden wachtte alvorens uw asielaanvraag in België in te dienen, doet verder ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover uw autoriteiten zou kennen.

Uw advocaat stelt in zijn brief dat u voor het verstrijken van uw visum begin 2011 een aanvraag tot regularisatie indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin u een machtiging tot verblijf vroeg op grond van uw relatie met een Belgische. Deze aanvraag werd op 28 november 2011 onontvankelijk verklaard, en u ter kennis gebracht op 16 januari 2012. Terzelfdertijd kreeg u een bevel betekend om het grondgebied te verlaten voor 15 februari 2012. Het feit dat er een regularisatieaanvraag hangende was, doet niets af van het feit dat het Commissariaat-Generaal mag verwachten dat u in het geval van vrees voor vervolging in uw land van herkomst, zo snel mogelijk een asielaanvraag indient bij de Belgische autoriteiten.

Voorts kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de vervolging die u vreest door uw niet-aanmelding bij de Belarussische autoriteiten in het kader van de dienstplicht. U legde weliswaar een convocatie voor. Dit document stelt dat u zich op 18 april 2011 moet aanmelden voor een medische keuring in het kader van uw dienstplicht. De convocatie stelt dat u strafrechtelijk wordt vervolgd als u zonder gegronde reden niet komt opdagen. Dit document geeft echter geen informatie over een concrete vervolging die tegen u zou zijn ingesteld omdat u zich in april 2011 niet aanmeldde bij de militaire autoriteiten in Belarus om er medisch gekeurd te worden.

Het medisch attest, dd 2/7/2010, betreft een medisch onderzoek dat u onderging als dienstplichtige. Dit attest vermeldt uw buikpijnklachten, een probleem met uw schildklier en de hepatitis waar u in 1997 aan leed. Dit document toont aan dat u op een gegeven moment werd gekeurd in het kader van de verplichte legerdienst en aan een chronische aandoening leed. Dit document geeft echter geen informatie over de uitkomst van deze medische keuring en de gevolgen ervan voor uw dienstplicht.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat u enige vervolging vreest door de autoriteiten in Belarus omdat u zich niet kwam aanmelden om medisch gekeurd te worden in het kader van uw dienstplicht. Hierdoor wordt de gegrondheid van uw verklaarde vrees verder ondermijnd.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw paspoort geeft informatie over uw identiteit, uw in- en uitreizen uit Belarus

en uw verkregen visa, die hier niet betwist wordt. Uw vliegticket geeft enkel informatie over uw laatste legale uitreis vanuit Belarus naar België.

In de brief, dd 13/2/2012, gericht aan de DVZ, verduidelijkt uw advocaat de omstandigheden van uw asielaanvraag. Uw advocaat verwijst naar een resolutie van het Europees Parlement, dd 15/1/2009, waarin het de Belarussische regering oproept de mensenrechten te respecteren door "studenten die wegens hun opstelling als burger van de universiteit zijn gestuurd en daardoor hun studies in het buitenland moeten voortzetten, niet met strafvervolgning te bedreigen, ook niet wegens het ontlopen van de legerdienst in Belarus". Het is echter duidelijk dat deze bepaling niet op u van toepassing is. Enerzijds werd u in februari 2009 ontslagen van de landbouwacademie van Gorki (Belarus) omdat u het reglement van het studentenhuus had overtreden (CGVS, p. 12). Van de hogeschool in Minsk, waar u daarna studeerde, nam u op eigen verzoek academisch verlof. Uw opstelling als burger blijkt dus niet de reden van uw eerste studiebeëindiging en tweede studieschorsing. Anderzijds heeft u uw studies door uw uitzetting niet moeten voortzetten in het buitenland. U schreef zich immers in voor een andere studie in Belarus, waar u vervolgens vrijwillig academisch verlof aanvroeg. U verklaarde uitdrukkelijk dat u naar België kwam om uw toenmalige vriendin te vervoegen (CGVS, p. 3), en niet om hier uw studies voort te zetten.

Het bericht, dd 7/8/2007 (doc 10 in groene map in administratieve dossier), stelt dat u bent aangenomen voor het eerste studiejaar aan de Belarussische landbouwacademie. Het besluit, dd 15/2/2010 (doc 11 in groene map in administratieve dossier), stelt dat u wordt ontslagen van de universiteit (landbouwacademie) wegens grove schending van het studentenhuusreglement. De overeenkomst, dd 12/3/2010, betreft de praktische modaliteiten van uw inschrijving en studie aan uw tweede onderwijsinstelling, de hogeschool in Minsk. Het besluit, dd 30/11/2010 (doc 9 in groene map in administratieve dossier), kent u krachtens uw verzoekschrift academisch verlof toe van 1 december 2010 tot 1 december 2011 wegens uw moeilijke financiële toestand. Het besluit, dd 8/2/2012 (doc 8 in groene map in administratieve dossier), stelt dat u met ingang van 1/12/2011 werd ontslagen van de hogeschool in Minsk wegens afwezigheid na het einde van uw academisch verlof. Deze documenten in verband met uw studies bewijzen niets over de modaliteit van uw dienstplicht, noch over de eventuele vervolging die u in Belarus zou kennen omdat u zich op bepaalde momenten niet zou hebben aangemeld.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat u verklaarde dat u in 2009 eens gearresteerd werd in Belarus omwille van alcoholgebruik. U stelde echter dat deze arrestatie voor u geen reden vormde om Belarus te ontvluchten. Buiten deze ene arrestatie werd u verder nooit gearresteerd (CGVS, p. 15) en kende u geen problemen met de overheden van uw land (CGVS, p. 16).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, § 2, 57/6, lid 2, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.1. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de bevoegdheid geeft om een asielzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van artikel 48/5 zonder te concretiseren op welke manier de bestreden beslissing dit artikel zou schenden. Ook wat de aangehaalde schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins aantoonde hoe de bestreden beslissing dit artikel zou schenden.

Verzoeker beroept zich verder op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, dat handelt over de toekenning van het voordeel van de twijfel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is echter van mening dat dit artikel niet van toepassing is aangezien verzoekers verklaringen door de bestreden beslissing niet in twijfel worden getrokken. De commissaris-generaal stelt enkel dat verzoeker niet onder de toepassing van het vluchtelingstatuut valt.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2. Verzoeker stelt dat hij niet enkel zijn dienstplicht vreest, maar eveneens de gevangenisstraf die hem bij terugkeer naar zijn land van herkomst boven het hoofd hangt. Verzoeker voert aan dat dienstplichtweigeraars een bepaalde sociale groep vormen in zijn land van herkomst, die vervolgd worden wegens hun gebrek aan patriottisme. Verzoeker stelt dat indien de Raad toch van oordeel zou zijn dat de gevangenisstraf wegens dienstweigering geen vervolging uitmaakt, verzoeker aanhaalt dat hij door in Wit-Rusland in de gevangenis te moeten zitten een reëel risico op een vernederende en onmenselijke behandeling loopt in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Hij meent dan ook op zijn minst aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire bescherming.

Verzoeker stelt dat verschillende internationale rapporten bericht hebben over de gruwelijke en mensonwaardige omstandigheden waaraan Wit-Russische gevangenen onderworpen worden. Hierbij wijst verzoeker erop dat er niet uit het oog mag verloren worden dat Wit-Rusland een ordinaire dictatuur

is en dat internationale organisaties zelden toegang krijgen en dat hun onderzoeks- en manoeuvreerruimte veelal ernstig beperkt is.

Verzoeker citeert vervolgens uit verschillende internationale rapporten die hij bij het verzoekschrift heeft neergelegd. Vooreerst uit een rapport van de "International Federation of Human Rights" (hierna: FIDH) van 2008 (stuk 2). Vervolgens citeert verzoeker uit de *concluding observations* van 2011 van de "Commissie tegen Foltering" en uit "United States Department of State, 2011 *Country Reports on Human Rights Practices – Belarus*" van 24 mei 2012. Deze rapporten bespreken de omstandigheden voor gevangenen in Wit-Rusland en verzoeker stelt dat deze omstandigheden een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)Allereerst is het loutere feit dat u zich niet ging aanmelden om medisch gekeurd te worden met het oog op het eventueel vervullen van uw dienstplicht, en daardoor vervolging vreest, onvoldoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. Hiervoor verwijst het Commissariaat-Generaal naar het "Handbook on procedures and criteria for determining refugee status" (1979) van het "Office of the United Nations High Commissioner for Refugees" (UNHCR). In paragraaf 167 van het "Handbook" merkt het UNHCR op dat in landen waar militaire dienstplicht bestaat (zoals Belarus), het niet vervullen ervan veelal strafbaar is gesteld bij wet.*

Bovendien wordt desertie, ongeacht of de militaire dienst verplicht is of niet, onveranderlijk beschouwd als een misdrijf. De bestraffing ervan varieert van land tot land en wordt in principe niet aanzien als vervolging (Paragraaf 167 Handbook). Vrees voor vervolging en bestraffing wegens desertie of dienstweigering louter op zich wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie. Paragraaf 168 van het 'Handbook' stipuleert dat een persoon duidelijk niet onder de toepassing van de Conventie van Genève valt wanneer zijn desertie en dienstweigering louter en alleen werd ingegeven door zijn afkeer voor zijn militaire dienst of zijn vrees voor de strijd. Uit paragraaf 168 kan worden afgeleid dat u, die louter omwille van de wens te willen ontsnappen aan uw dienstplicht of een deelname aan een militaire actie, kan worden tegengeworpen dat dienstdoen in het leger een plicht is voor alle onderdanen en dat u derhalve, enkel om die reden niet als vluchteling kan worden erkend.

Anderzijds stelt het "Handbook" dat desertie of dienstweigering een persoon niet uitsluit ook een vluchteling conform de Conventie van Genève te zijn. Paragraaf 168 verduidelijkt verder dat een dergelijk persoon wel vluchteling kan zijn, indien zijn desertie of dienstweigering gepaard gaat met andere geldige redenen om zijn land te verlaten of ervan verwijderd te blijven of indien hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Een dergelijke gegronde vrees voor vervolging is in uw geval echter niet aanwezig. U stelde immers dat u geen legerdienst wou doen omdat u de omstandigheden bij het leger niet goed vindt. U zou immers één of anderhalf jaar in het leger moeten dienen, maar bij uw terugkomst zou u geen privileges krijgen, waardoor de jaren in het leger verloren jaren zijn (CGVS, p. 8-9).(...)"

De Raad schaart zich achter deze motieven en meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn dienstweigering en de eventuele gerechtelijke vervolging in dit verband een verband hebben met de hoedanigheid van vluchteling zoals bepaald in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dienstweigeraars een bepaalde sociale groep vormen in Belarus, die vervolgd worden wegens hun gebrek aan patriotisme.

2.1.3. Waar verzoeker vervolgens verwijst naar internationale rapporten over de detentie-omstandigheden in Belarus wijst de Raad er op dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aantoon, noch dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende

partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De Raad is van mening dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reële risico op het lopen van ernstige schade aannemelijk maakt. Verzoeker heeft zich op geen enkele wijze geïnformeerd over de mogelijkheid om zich alsnog aan te melden voor de militaire dienst.

De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker de vervolging die hij stelt te vrezen niet aannemelijk gemaakt heeft: *“Voorts kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de vervolging die u vreest door uw niet-aanmelding bij de Belarussische autoriteiten in het kader van de dienstplicht. U legde weliswaar een convocatie voor. Dit document stelt dat u zich op 18 april 2011 moet aanmelden voor een medische keuring in het kader van uw dienstplicht. De convocatie stelt dat u strafrechtelijk wordt vervolgd als u zonder gegronde reden niet komt opdagen. Dit document geeft echter geen informatie over een concrete vervolging die tegen u zou zijn ingesteld omdat u zich in april 2011 niet aanmeldde bij de militaire autoriteiten in Belarus om er medisch gekeurd te worden.*

Het medisch attest, dd 2/7/2010, betreft een medisch onderzoek dat u onderging als dienstplichtige. Dit attest vermeldt uw buikpijnlachten, een probleem met uw schildklier en de hepatitis waar u in 1997 aan leed. Dit document toont aan dat u op een gegeven moment werd gekeurd in het kader van de verplichte legerdienst en aan een chronische aandoening leed. Dit document geeft echter geen informatie over de uitkomst van deze medische keuring en de gevolgen ervan voor uw dienstplicht.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat u enige vervolging vreest door de autoriteiten in Belarus omdat u zich niet kwam aanmelden om medisch gekeurd te worden in het kader van uw dienstplicht. Hierdoor wordt de gegrondheid van uw verklaarde vrees verder ondermijnd.”

De Raad schaaft zich achter deze motieven.

Verder wijst verzoeker er nog op dat hij medisch kwetsbaar is en naar alle waarschijnlijkheid een behandeling zoals hem in de gevangenis van Wit-Rusland te wachten zou staan niet zou overleven. Verzoeker meent dan ook dat er rekening gehouden dient te worden met zijn medische profiel.

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met hetgeen verzoeker effectief te wachten staat bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst en dit getuigt niet van de vereiste zorgvuldigheid. Er zou volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden zijn met het gevangenisregime waar hij naar alle waarschijnlijkheid aan onderworpen zal worden.

De Raad wijst erop dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat hij bij een eventuele terugkeer effectief dient te vrezen om wegens zijn dienstweigering vervolgd en gevangen gezet te worden.

Rekening houdend met de devolutieve werking van het beroep bij de Raad zijn de overige kritieken op de motivering van de bestreden beslissing, meer bepaald de schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, evenals het redelijkheidsbeginsel, niet dienstig.

Waar verzoeker de bijzondere motiveringsplicht van artikel 60 van de vreemdelingenwet aanhaalt, merkt de Raad op dat dit artikel handelt over het bewijs van voldoende middelen van bestaan in het kader van de machtiging voor studenten om langer dan drie maanden in België te verblijven. Dit artikel is niet van toepassing.

Verzoeker stelt tot slot dat hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft gebracht dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens, zodat de commissaris-generaal dient te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan en de feiten van zijn relaas aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of*

Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad wijst erop dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolging of ernstige schade niet aannemelijk gemaakt heeft.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS